

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 22. De interruptione, & cessatione suspe[n]sionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

ca, ac si absque addita restrictione, Donec satisfeceris, prolata esse illa ipsa sententia. Vnde fit vt ob violationem illius non minus quam alterius suspensionis ab ordine, irregularitas incurrat.

36. **Q**UARTVM dubium est. An ille qui suspensus ab inferiore ordine quo initiatus est, vt à Subdiaconatu: si superiorem vt diaconatum, durante ea suspensione suscipiat irregularis fiat? Respondetur, si in ordinatione nullum actum exerceat ordinis à quo est suspensus, vt v. g. suspensus à Subdiaconatu in susceptione Diaconatus non cantet Epistolam solemniter: sed solum gerat se pro Subdiacono, in habitu Subdiaconi non incurrare irregularitatem: sicut nec si in solemnibus supplicatione, in eodem apparatu incederet inter eos qui sunt initiati eodem ordine. Ratio est quia id non est exercere actum proprium Subdiaconi, sed solum ferre illius insignia: siue vt solemnitate actus, seorsim ab eodem actu. Cum igitur iuxta antedicta ad irregularitatem incurramus ob violationem suspensionis, requiratur exercitium actus eiusdem ordinis cum solemnitate: fit vt sicut exercitium actus eiusmodi sine solemnitate, non sufficit ad irregularitatem incurramus; ita nec solemnitas sufficiat sine exercitio, actus: debentque ad id simul concurrere actus proprius ordinis, & solemnitas spectans ad substantiam eiusdem actus: sicut concurrunt in Subdiacono canente cum manipulo Epistolam.

37. **Q**UINTVM dubium est. An si Episcopus suspensus à Pontificalibus, in illis celebret incurrat irregularitatem? De eo Angelus *Suspensio* 3. num. 3. referat Hostiensem sensisse non incurrare. Ipse vero, vt & Nauar. in *Enchir. cap. 27. numer. 163.* sensu incurrare. Explicandum autem videtur declaratione nominis *Pontificalibus*, quo intelligi possunt vel apparatus Pontificales, vel actus proprii Episcopi. Licet enim controuersia sit vtum Episcopus sit ordo diuersus à Sacerdotio, an tantum eius extensio: conuenit tamen inter omnes, Episcopum habere aliquam potestatem ordinis supra Sacerdotem: & per consequens habere aliquos actus ordinis proprios, vt sunt conferre ordines, benedicere Christum, nonnullique alij. Si ergo sensus propositi dubij sit, an celebrans in apparatu Pontificali incurrat irregularitatem, negandum est incurrare (etiam si peccet vsurpando solemnitate à qua est suspensus) quia talis apparatus non spectat ad substantiam celebrationis, sed solum ad solemnitatem, ad hoc institutam, vt augeatur populi deuotio, & reuerentia erga suum Prælatum.

Vbi aduerte, quod tunc solemnitas, seu apparatus censetur spectare ad substantiam ordinis, à quo quis suspenditur, cum declarat actum cui adhibetur, exerceri tanquam officium proprium talis ordinis, prout apparatus tunicellæ cum manipulo declarat tantum Epistolæ tanquam officium proprium Subdiaconatus. Si ergo durante suspensione ab aliquo ordine, apparatus eiusmodi vsurpetur exercendo solemniter actum eiusdem ordinis, incurrit irregularitas iuxta antedicta: non item alias, nempe quando apparatus ipse ad substantiam actus non spectat: sicut apparatus Pontificalis non spectat ad celebrationem Missæ, constat: quia non declarat illam exerceri tanquam officium proprium Episcopatus, quandoquidem est Sacerdotij propria: adeo ut Episcopus non nisi vt Sacerdos Missam celebret: quodque dicitur Pontificaliter celebrare non est quod exerceat officium proprium Episcopatus, sed quod in celebrando utatur pompa concessa Episcopo, ad excitandam erga ipsum reuerentiam populi.

Quod sensus propositi dubij sit; vtum si suspensus à Pontificalibus celebret Pontificaliter, id est, exercendo actum aliquem proprium Episcopatus & conferendo ordines, irregularitatem incurrat, concedendum est incurrare congruenter antedictæ regula.

38. **Q**UAM aduerte ex Maiolo lib. 3. de irregularitatibus cap. 19. n. 16. non habere locum in eo qui accessit ad celebrandum sine vlla conscientia suæ suspensionis, recordatur vero illius in ipsa consecratione, vel post consecrationem, vel ante quidem, sed sine scandalo nequit desistere à celebratione. Talis enim sine scrupulo irregularitatis potest persequi Missam, quæ præceptum de integritate sacrificij & vitando scandalo est de iure diuino, cui cedit ius humanum à quo est suspensus.

CAPVT XXII.

De interruption & cessatione suspensionis.

S V M M A R I V M.

- 39 *Suspensio è nulla redditur per procedentem appellationem.*
 40 *Quando interruptatur per appellationem sequentem.*
 41 *Quorum auctoritate interrupti possit suspensio.*
 42 *Suspensio sub conditione, cessat hac cessante.*
 43 *Simplex lata requirit absolutionem: qua, à quo dari possit.*
 44 *Potest ab Episcopo, quando à iure lata fuerit ob contumaciam, nec reseruata: non item quando lata fuerit in penam delicti commissi, nisi illud sit adulterium, aut aliud iniuriosum.*
 45 *Ratio talis differentie.*
 46 *Parochus non potest in tali suspensione dispensare nisi ex delegatione.*
 47 *Forma absoluedi à suspensione.*
 48 *Cautio iuratori adiungenda absolutioni à suspensione.*
 49 *Non vt absolutio ex communicatione, sic absolutio à suspensione danda est iniurio.*

Prior pars capituli de interrupt. suspensionis.

39. **S**U SPENSIO dupliciter interrupti potest: vno modo per appellationem; altero per auctoritatem Superioris. Appellatio vero quædam præcedit suspensionem, & quædam sequitur: atque illa quæ præcedit, non tam dicitur interruptere suspensionem, quam facere irritam, & nullam quia cum quis appellauit ad iudicem superiorem, iudex inferior non potest amplius procedere in inferèda suspensione: ita ut illata post appellationem nulla sit, prout Nauar. in *Enchir. cap. 27. numer. 165.* deducit ex Cap. Is cui, §. finali De senten. excommunic. in 6. & ex Cap. Ad hæc quoniam, De appell. In quibus mentio quidem tantum est excommunicationis, & interdicti: sed in suspensione est eadem ratio. Quod tamen aduerte accipiendum cum exceptione casuum, de quibus in iure habetur vt appellatione postposita, possit iudex procedere, aut etiam in quibus appellatio euidenter iniusta est, seu friuola, nec probabilis, prout habet Sylu. in verbo *Suspensio*, num. 3. & ratio est: quia remedium appellationis introductum est, vt oppressorum leuamen esset, non autem vt malorum patrocinium, ex Cap. Ad nostram, De appellationibus.

40. Per appellationem autem quæ sequitur latam suspensionis sententiam, suspensio ipsa non interruptitur, quando est à mere spiritualibus, vt ab officio, ab ingressu Ecclesie, &c. iuxta Cap. Is cui De senten. excommunic. in 6. iuncta ipsius glossa ad verbum *Sequentem*: cui assentiuntur Panorm. ad cit. Cap. Ad hæc quoniam, nu. 1. Angelus *Suspensio* 2. nu. 1. Sylu. eodem verb. num. 3. Interruptitur autem, vt in 16. addunt, cum suspensio est à temporalibus, vt ab ingressu possessionis, pomerij, horti, &c. nisi aliter suadeat ratio, vt cum necessitas postulat sententiam ipsam executioni statim mādari.

41. Quod si suspensio sit à rebus mixtis, id est, partim spiritualibus, partim temporalibus, ipsa post latam sententiam interruptitur per appellationem ea ex parte qua est à temporalibus, non item ea ex parte qua est à spiritualibus. Sic enim Angelus & Sylu. loco cit. post Host. inquit latam suspensionem à beneficio non interrupti per appellationem ex ea parte qua suspendit quoad titulum, qui est quiddam spirituale, sed ex ea parte qua suspendit quoad fructus, qui sunt quiddam temporale. Quod exemplum non videtur accommodatum: quia vt cap. 2. documento 8. annotatum est, suspensio à beneficio, non est à titulo, sed solum à fructibus beneficii. Accommodatum autem potest esse suspensio à Pontificalibus, quorum nomine significatur apparatus Pontificalis, qui est temporale quiddam: ideoque suspensio ab illo potest interrupti appellatione facta post illam latam, vt loco cit. post Hostiensem tradit

Panor.

REGINAL
 DI
 PRAE
 HEDR
 E. V

Panormit. Tum etiam actus proprius ordinis Pontificalis: qui cum sit quiddam spirituale; suspensio ab illo non interrumpitur per sequentem appellationem.

Iam quæsi & lata suspensio interrumpi possit per auctoritatem Superioris à quo lata est; & ex cōsequenti à successore, vel Superiorē ipsius, patet ex eo, quod possit illum in totum tollere, ac multo magis illam ad tempus interrumpere: præsertim cum censuræ Ecclesiasticæ non habeant vim, nisi ex voluntate proferentis illas, adeo ut possit, si voluerit, earum effectum suspendere, saltem absolviendo ad reincondendū, iuxta ea quæ in præced. lib. 9. cap. 3. in fine dicta sunt.

Posterior pars capituli de cessatione suspensionis.

Quod attinet ad cessationem suspensionis; quando hæc siue à iure, siue ab homine lata est in aliquem sub conditione, donec satisfecerit, aut donec poenituerit, vel ad aliquod tempus determinatum, eo ipso quod fuerit satisfactum; vel lapsum tempus præfinitū, ipsa cessat: nec est opus absolviōe; iuxta glossam ad Clemen. 1. De decimis, verbo Donec: quam approbant Panormit. ad cap. Cum tu, De usuris, nu. 6. Angelus suspensio 4. in principio, & in eodem verbo tum Syluester quæst. 8. tum Tabiena numer. 11. & Nauar. cap. 27. numer. 161. sub finem, & Couar. cum aliis quos citat in Epitome 4. Decretalium, capit. 6. numer. 16. ubi & communem sententiam esse ait.

Cum vero suspensio lata est simpliciter; ad eam tollendā, vti uelam tradunt, necessaria est absolviō; quam dare potest, si quidem suspensio sit ab homine, solus ille qui tulit, vel successor, aut Superior ipsius, vel alius ex eius commissione, argumento Cap. Si Petrus, 24. quæst. 1. & cap. Pastoralis, De officio Ordin. §. Præterea. Quamquam Syll. verb. Suspendio, in fine refert tres casus in quibus non potest quis restitui à suo suspensore. Primum ex Cap. Excommunicamus, De hæreticis: secundum ex Cap. Graue, De præbendis: tertium ex Cap. Ex tua, De clericis non residentibus; sed bene nos Nauar. in sequenti num. 162. in fine reiecit.

Si autem suspensio sit à iure, & reseruata, is potest illam tollere cui est reseruata, iuxta ea quæ in præced. lib. nono ca. 1. sect. 1. dicta sunt de absolviōe ab excommunicatione reseruata. Quod tamen intellige cum moderatione ea qua per Concil. Trident. sess. 24. cap. 6. licet Episcopis ab omnibus suspensionibus ex delicto occulto p̄uenientibus, excepta ea quæ oritur ex homicidio voluntario, & exceptis aliis deductis ad forum contentiosum, etiam Sedi Apostolicæ referuati; delinquentes quoscumque sibi subditos in Diocesi sua, per seipos, aut Vicarium ad id specialiter deputandum, in foro conscientiæ gratis absolueri imposita salutari poenitentia.

Si vero suspensio à iure non sit reseruata; vel ea insignatur propter contumaciam, & non in poenam delicti: tuncque siue sit à iure communi, siue à particulari, & siue confirmata per Papam, siue non confirmata; ab ea absolueri potest Episcopus per se, & per suum Vicarium, ex communi sententia, teste Nauar. in Enchirid. cap. 27. num. 162. in quam citat Cap. Nuper, De sentent. excommunic. & cap. Ex literis, De constitut. ex quorum neutro satis confirmari, bene ostendit Suarez tomo 5. in 3. partem D. Thomæ disput. 29. sect. 2. num. 3. adeo ut uideri possit id pendere ex legitime præscripta consuetudine, cuius testis sit communis Doctorum consensus. Vel insignitur suspensio in poenam delicti; quod vel est occultum, & tunc similiter posse Episcopum absolueri, manifestum est ex antea memorata facultate Concilij Tridentini: vel est publicum; tuncque iuxta glossam ad cap. Cupientes, De electione in 6. §. Cæterum, verbo Suspendos, & ad Clemen. primam, De hæreticis, §. Verum, verbo Excommunicationis si suspensio imponatur ad tempus præfinitum, non potest Episcopus ab ea absolueri: sin imponatur indefinite, seu ad tempus perpetuum, potest.

Quod etiam Panorm. ad cap. Tam literis, De testibus, numer. 3. communem sententiam esse fateatur: existit tamen, tum ibidem, tum ad cap. 2. De solutionibus numer. 5. & post eum Nauar. in citato num. 162. non modo cum suspensio sit temporaria, sed etiam cum est perpetua, Episcopum ab ea ab-

solueri non posse, nisi fuerit imposita ob adulterium, aut ob alia minora delicta: in quibus ille dispensare potest, iuxta Cap. At si, De iudiciis, §. De adulteriis, ubi Doctores id annotare solent: eo quod ius illi, faciendo potestatem Episcopo dispensandi in talibus criminibus, censetur facere & dispensandi in pena imposita à lege ob illa præsertim cum crimine perpetrato, dispensare in illo non possit esse aliud, quam dispensare in pena ob illud incurta.

Cur autem ab imposita propter contumaciam potius, quam ab imposita in poenam delicti, possit Episcopus absolueri, rationem hanc in dicto num. 3. Panormit. adfert, quod Iudex inferior nō debeat remittere poenam inflictam auctoritate iuris, iuxta illud in cap. Si quem, 2. quæst. 3. §. Accusatorum. Facti quidem quæstio in arbitrio est iudicantis; poenæ vero perfectio, non eius voluntari mandatur. Inde enim sequitur, quod etiam Episcopus possit tollere suspensionem à iure communi impositam propter contumaciam; quia talis, inquit Panormit. imponitur quodammodo sub conditione tacita, donec satisfecerit; non possit tamen tollere suspensionem ob delictum inflictam: quoniam ipsa est poena, absolute, & absque conditione imposita per Superiorem in vindictam delicti commissi; quæ perseverat quamdiu uult idem Superior eam durare. Vnde patet illius esse efficere, ut ipsa cesset; non item alterius nisi teneat eius locum: ut successor, aut Vicarius ipsi suffectus, vel in ipsum habeat imperium, ut Superior cuius iurisdictioni subest in foro externo.

De quorū numero, sum Parochus non sit, concedendum est, nec esse de numero eorum qui possunt tollere suspensionem, nisi eis facultas ad id delegetur. Nec dici potest quod ut Parochus potest absolueri ab excommunicatione non reseruata, sic ob paritatem rationis possit & à suspensione non reseruata. Nam ratio concessæ facultatis absolviendi ab excommunicatione, est quod hæc sit impedimentum absolviōis à peccatis, quam suspensio minime impedit: nec enim hæc, sicut illa, excludit ab omni Sacramentorum perceptione. Ita uideri possunt accuratius tractata apud Suarezium in citata disput. 29.

Porro licet absolviō à suspensione non habeat in iure determinatam aliquam verborum formam: sed quibuscumque uerbis illam exprimentibus facta, teneat, validaque sit sicut & absolviō ab excommunicatione: cōmuniter tamē ex Syll. verbo Absolviō, 6. dub. 2. & verbo Suspendio, quæst. 8. & ex Nauar. in citato cap. 27. num. 161. à Doctoribus seruari solet istiusmodi forma; Absolui te à uinculo suspensionis, quam incurristi propter talem, vel talem causam, & restituo te pristinæ executioni, in nomine Patris & Filij, & Spiritus sancti. Iam cum vna suspensio tolli possit sine altera, quod est cōmune censuris omnibus, quando plurimum absolviō datur, singulari causæ sunt exprimentæ; alioqui non tollerentur omnes: sed solum designatæ per suas causas: quemadmodum de excommunicatione diximus libro 9. num. 80.

De iis quæ debent eidem absolviōi adiuncta esse, illud solum traditur, quod Nauar. in sequenti num. 165. confirmat ex cap. Venerabili, & cap. Ex tenore, De ienten. excommunicationis: in ea, sicut & in absolviōe ab excommunicatione, iurari debere; quod clarius tradit Henriquez in sua summa libr. 13. cap. 35. §. 3. inquit, in quibusdam casibus grauioribus ante absolviōem suspensionis, præmittendam esse cautionem iuratoriā de parendo mandatis, & poenis Ecclesiæ.

Cæterum quamuis absolviō ab excommunicatione interdū detur: immo dari debeat nō petenti, atq; adeo inuito, prout habitum est in præced. parte 2. libro nono cap. tertio, dubio primo: id tamen non consistit fieri in suspensione. Cuius rei ratio esse potest, quod hæc nō tā præiudicat salutis animæ, quam excommunicatio; ita ut possit quis ea irretitus (quod expressit Caiet. in verbo Suspendio) & ab excommunicatione tam maiore, quam minore, & à peccatis absolui, sicut & sacram Eucharistiā suscipere. Non enim ut absolueri, sic absolui est, officij vniuersus, quo suspensio priuatur. Adde, nec suspensum communibus suffragiis Ecclesiæ priuari, sicut priuatur innodatus maiore excommunicatione. Verum tamen ex eo quod suspensus, à peccatis absolutus sit, non habet ut possit exercere actum à quo suspenditur. Ad

tale exercitium enim non sufficit sola reconciliatio cum Deo, sed requiritur specialis absolutio à suspensione ipsa, nisi fuerit ea conditionalis, conditioque fuerit expleta.

CAPVT XXIII.

De depositione & degradatione.

SUMMARIUM.

- 50 Differentia inter suspensionem & depositionem ac degradationem, & harum duarum differentia inter se.
 51 Quando depositio sit censenda verbalis, & quando actualis.
 52 Verbalis degradatio qualiter sit faciendâ secundum Concilium Tridentinum.
 53 Quomodo sint inter se affecta, & differant degradatio verbalis & actualis.
 54 Actualis priuat privilegio Clericali; non autem verbalis.
 55 Verbalis tantum degradatus potest restitui ab Episcopo: & degradatus actualiter potest à solo Papa.
 56 Acta apud alios auctore, pro foro externo videnda.

50. **D**EPOSITIO & degradatio non ponuntur in numero censurarum, quoniam hæ sunt pœnæ medicinales, & illæ sunt tantum vindictiue. Eadem autem, vt attingit Syluester verbo *Degradatio, in principio*, priuat quidem iisdem rebus quibus suspensio, sed aliter: nimirum absque spe restitutionis in pristinum statum ysumque eorumdem bonorũ, iuxta Cap. Si quis Episcopus damnatus, & cap. Tengualdũ, 11. quaest. tertia; & cap. Veritatis, De dolo & contumacia, in fine: quæ spes non tollitur per suspensionem. Huic differentia alia accedit, quam late tractat Suarez *tomo 3. disput. 30. sect. 1.* quod suspensio à beneficio, priuet tantum fructibus beneficij, & depositio à beneficio, priuet eodem; & cum suspensio à iurisdictione, priuet tantum illius usu, depositio à iurisdictione, priuet illius possessione, & quasi dominio. Depositio autem ab ordine non potest ordine priuare, quia is amitti non potest, vt nec character illius deleri.

An autem priuet beneficio habito, idem ibidem disputat num. 13. & aliquot sequentibus: explicatque distinctionem; in quibus impositam à iure nõ priuare, quia æquiparatur irregularitati, quæ talem priuationem nõ inducit. Item, quia nulla lege habetur declaratum, depositionem ab officio includere depositionem à beneficio: neque pœna amplianda est ultra vim verborum legis. Imposita vero ab homine posse probabiliter censi priuare: quia qui dignus est perpetuo priuari officio, propter quod dicitur beneficium, dignus est etiam priuari beneficio ipso. Qualis priuatio merito fit à iudice, quando homo ratione delicti, se in eo statu constituit, vt talis pœna sit ratione consentanea, tanquã delicto proportionata. Porro beneficium habendum etiam depositio à iure imposita impedit: sicut irregularitas, propter impedimentum quod adfert exequendi officium eidem beneficio annexi.

Cum autem duplex distinguatur degradatio in cap. 2. De pœnis in 6. vna verbalis, & altera actualis: illam peculiariter significari nomine depositionis, confirmari, potest ex verbis cap. Ad audientiam, De crimine falsi, cum dicitur: verbalis degradatio seu depositio; illa enim particula distinctiua suuindicat inter degradationem verbalem & depositionem esse differentiam tantum nominis, non autem rei.

51. Aduerte tamen depositionem duplicem esse: vnã in qua tanquam absoluta sistitur, qualis censetur omnis ea que imponitur à iure: vt in cap. 2. distin. 50. & in cap. 1. §. finali, De homicidio in 6. Alteram, quæ via est ad degradationem, & exercenda ab Episcopo, tanquam degradationi præmittenda (vnde nunquam imponitur à iure: nec incurritur ipso facto) istamque esse, quæ degradatio verbalis appellatur. Tunc autem ea contingit cum depositionis sententia ab Episcopo proprio, vel ab alieno de ipsius commissione ferretur in aliquem sine ea solemnitate, qua degradatio auferuntur insignia sui ordinis. Actualis vero, siue solemnitas (quemad. vocatur, cum in eod. cap. 2. tum in Concil. Trident. sess. 13. cap. 4. De reform.) cum ab eo qui degradatur,

imitatione exauthorationis armatæ militiæ, vestimenta, & singula insignia ordinum auferuntur, incipiendo ab eo quod vltimo traditum fuerat in ordinatione ascendendo gradatim vsque ad primum quod datur in collatione primæ tonsuræ abradendoque ac tendendo ipsius caput, ne tonsuræ seu Clericatus vestigium in eo remaneat, iuxta textum expressum in eod. cap. 2. vbi plenus de hac re agitur, proposita etiam formula verborum, quæ potest vsurpari in tali exauthoratioe. In quibus, cum vix quidquam faciat ad Confessarij institutionem, nihil est quod immoremur: vt nec in eo quod ibidem habetur de verbali degradatione; si ea sit Clerici constituti in maioribus ordinibus, debere à proprio Episcopo fieri, assistente certo à canonicis definitio numero Episcoporum: sex nimirum, sit degradandus sit Sacerdos: vel trium, si Diaconus, ex ca. Felix, & sequenti 15. quest. 7. (Idem quod de Diacono esse dicendum de Subdiacono, docet glossa ad memoratum cap. 2. verbo Canonibus) vel demum duodecim, si degradandus sit Episcopus, ex eodem cap. Felix. Sin autem degradatio sit Clerici constituti tantum in minoribus ordinibus, satis esse proprii Episcopi sententiam absque aliorum Episcoporum præsentia, vt in memorato cap. 2. §. 1. expressum est; etsi vt glossa admonet ibidem ad verbum Præsentia, Capituli proprii præsentia requiratur.

Verum non est silentio prætereundum, his à Concil. Trident. sess. 13. cap. 4. De reform. derogatum esse per illud quod statuit, licere Episcopo per se, seu Vicarium suum in spiritualibus generalem, contra Clericum in sacris etiam Presbyteratus ordinibus constitutum, ad illius condemnationem, nec non verbalem depositionem: & per se ipsum etiam ad actuale & solemnem degradationem ab ipsius ordinibus, & gradibus Ecclesiasticis, in casibus in quibus aliorum Episcoporum præsentia in numero à canonicis definito requiritur, etiam absque illis procedere: adhibitis tamen, & in hoc sibi assistentibus totidem Abbatibus, vsque in ciuitate aut Diocesi reperiri, & commode interesse possint: alioquin aliis personis, in Ecclesiastica dignitate constitutis, quæ ætate graues, ac iuris scientia commendabiles existant. Hęc Concilium. De eo quod tales debeant assistere tanquam assistentes ad ferendam sententiam; ita ut suffragia petenda sint à singulis, nec Clericus condemnari possit nisi maior pars consentiat; videri potest Suarez *disput. 30. sect. 1. numero 20.*

53. **S**IC AUTEM inter se affectæ sunt duæ illæ species degradationis; vt actualis degradatio sit quædam executio verbalis degradationis, quemadmodum habet Angelus & Syluester verbo *Degradatio, ille in principio, & hic numer. 1. §. b. finem.* Differunt vero primò, quod actualis (vt habet quoque Syluester ibidem, & patet ex Pontificali Romano, fol. 203. col. 4.) non requirat numerum Episcoporum, sicut verbalis: quando quidem, vt prædictum est, ea requirit assistentiam Episcoporum, vel aliorum qui vices ipsorum subeant, tanquam iudicum à quibus cognita causa, decerni debet talis pœna quæ in degradatione actuali supponitur, iam decreta per degradationem verbalem: cuius, tanquam sententiæ iam latæ, executio est.

54. Secundo differunt (quemadmodum idem Syluester in sequenti numer. 8. etiam annotat & ante cum Angelus verbo *Degradatio numer. 1. & 2.* quod actualis degradatio priuet privilegio tam fori, quam canonis: ita ut ex quo aliquis est actualiter degradatus, Iudex secularis possit illum iudicare. Etsi, vt addunt idem auctores, tutius sit per Iudicem Ecclesiasticum, curiæ seculari degradatum (cum puniendus est) tradi sub ea forma quæ habetur in Pontificali Romano, fol. 209. col. 3. Vide Syluester *num. 4. & 5.* Nec item in excommunicationem incurrat qui illum percussit: Neutro autem privilegio degradatio verbalis priuat, vt Angelus & Syluester ex Panor. ad ca. Abolendâ, De hæreticis, admonet, nisi post hanc sequatur incorrigibilitas; quo etiã casu perdit omne privilegium Clericale, secundum vnum intellectum Capit. Cum non ab homine, De iudiciis; quam communem sententiam esse notat Couar. *cap. 32. prædicarum quæstionum, nu. 2.* etsi illa non admittat quoad constitutos in maioribus ordinibus. Immo illa absolute reiciat Suarez *tomo 3. disput.*